

Az oklevelek átadása és a köszönetnyilvánítások után a VI. éves gyakoronokok kibocsátása, valamint a minősítő vizsgát letett hallgatók eskütétele következett. A jubileumi akadémiai közgyűlés Csomós József Tiszáninneri Református Egyházkerület püspökének zárószavával és a nemzeti imádsággal végződött.

A tiszteletbeli professzorok a következő napon tarthatták meg székfoglaló előadásait: Das Verständnis der Kirche nach dem Heidelberger Katechismus – Eberhard Busch; Kép és bálvány. A második parancsolat az ige egyházában – Jubász Tamás (ezt az előadást a laudációja után olvashatjuk); God's Transcendence of Our Concepts of Righteousness and Evil – Martin E. Birkman.

D. dr. Jubász Tamás laudációja

„Juhász Tamás Kolozsváron született 1946. január 23-án. Édesapja Juhász István egyháztörténész, teológiai tanár, édesanyja Tavaszy Mária vallásanár, Tavaszy Sándor filozófus és teológiai tanár lánya. Szülővárosában tanult, a teológiát is ott végezte el; 1969-ben szerzett lelkészi oklevelet. Tanulmányokat folytatott a nagyszebeni Evangélikus Teológián, Bukarestben a román ortodox teológián, majd Münsterben a Karl Wilhelm Egyetem Protestáns Teológiai Karán. Anyanyelve mellett beszél románul, németül, hollandul és angolul. Teológiai doktori fokozatot nyert *summa cum laude* minősítéssel 1983-ban. Disszertációjának címe: *A Heidelbergi Káté teológiai tanítása.*

14 éven keresztül végzett lelképásztori szolgálatot (Lőrincréve, Detrehemtelep), és 1984-től a Kolozsvári Protestáns Teológia rendszeres teológiai tanszékének vezető tanára. 1995-ben kapott professzori kinevezést. 2011 júniusában vonult nyugalomba. A lelkészképzés szolgálatában eltöltött 27 esztendő alatt tanított latint, németet, teológiai enciklopédiát, filozófiai bevezetést, vallásfilozófiát, hitvallásismeretet, szimbolikát, dogmatikát, etikát és kánonismeretet.

Tudományos érdeklődése elsősorban az egyház szimbólumai, különösen pedig a református egyház hitvallásai iránt volt erőteljes. Ezek nyomán fordult az ekléziológia kérdései felé. Az egyház lényegének megragadása, céljának meghatározása, társadalmi helyének és feladatának kijelölése foglalkoztatta leginkább. 1989-et követően, miután a politikai akadályok elhárultak, s a teológiai tudományos kutatás is nagyobb teret kaphatott, elmélyedt a keresztyén etika sajátos kérdéseinek tanulmányozásában. Fokozott figyelmet fordított a teológia és a természettudományok között megállapítható viszony problémáira, a bioetikai kérdésekre, de vizsgálta a politika és a teológia kapcsolatát is. Közzétett dolgozatainak száma meghaladja a 100 tételt, ami mennyiségi tekintetben annak mond igazán sokat, aki tudja, hogy 1989 előtt egy kolozsvári teológiai tanár publikációs lehetőségei meglehetősen korlátozottak voltak.

Tudományos munkássága mellett tevékenyen szolgált a nemzetközi egyházi élet különböző területein is. Számos nemzetközi konferencián vett részt, meghatározó munkása a *Nemzetközi Református Teológiai Intézetnek* (IRTI), a *Doktorok Kollégiumának*, a *Coetus Theologorumnak*. Tagja a Romániai Református Egyház Zsinatának. 2002-ben elnyerte a Károli Gáspár-díjat; 2005-ben a Károli Gáspár Egyetem Hittudományi Kará-

nak tiszteletbeli doktora lett; 2011-ben a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki. Nős, felesége Dobai Erzsébet Pirocska, két gyermekük van.

Innen, a pataki végekről úgy látjuk őt, mint aki sajátos feladatot nyert és abban hűséges vitéznek bizonyult. Vigyázóvá lett az egykor virágzó tündérgert, Erdély, végvidékké *emelkedett* Magyar Sionjában. Abban a Magyar Sionban, melyben az Anyaszentegyház ügyének, küldetésének előmozdítása és az egyetemes magyarság spirituális gyarapodásának munkálása megkülönböztetendő ugyan, de egymástól el nem választható atyai örökség. Ez az örökség részben családi meghatározottságként, a Juhász–Tavaszy hagyatékként maradt rá, részben pedig személyes, belső elhívásban nyerte feladatul – egész életére. Ide kívánczik az az idézet, amit az *Institutió*ról írt tanulmányában Juhász Tamás emelt ki Tavasz Sándor – a nagyapja – dogmatikájából. „A láthatatlan egyház hite *először* azt teszi, hogy a keresztyén ember a legszéttépettebb keresztyénségben, a legádázabb felekezeti harcok között és a legvigasztalanabb társadalmi helyzetben, a leggonoszabb támadásokkal szemben is reménységgel néz a jövőbe, mert *bízik a láthatatlan egyház győzelmében*. Az ő kiváltsága az, hogy még áldozatok árán is szolgálja azt az egységet, amely el van rejtve Krisztussal együtt az Atya Istennél. A keresztyén ember *nem azért a talpaltatnyi térért küzd, amelyet elfoglal ebben a világban*, hanem kizárólag a Krisztus dicsőségéért.”

Úgy látjuk, hogy a Juhász Tamás neve mellé ez van írva az Élet Könyvében: *Bonus Miles Christi Jesu* – ó καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ Ἰησοῦ.

A következő oldalakon d. dr. Juhász Tamás székfoglaló előadását közöljük.

**Összeállította:
Adorjáni Zoltán**

Kép és bálvány. A második parancsolat az ige egyházában

Bild und Götzenbild. Das zweite Gebot in der Kirche des Wortes.
Zusammenfassung

These: Orientiert sich die reformierte Theologie und kirchliche Praxis nach der heutigen Kultur der fertigen Bilder, so ist das nicht nur Verrat an der Bildung, sondern auch „vermaledeiete Abgötterei“.

Die Wurzel des Wortes Bildung ist „Bild“, und das ist nicht von ungefähr. Bildung entsteht in einem geistigen Prozess im Selbstbewusstsein des Menschen. In diesem Prozess werden die Bilder der Welt, der uns umgebenden Wirklichkeit in die Seele geprägt, und werden daraus Begriffe. Begriffe verwandeln sich mit Hilfe unserer kommunikativen Fähigkeit und der spezifischen Kommunikationsmitteln des Menschen in Worte, Mitteilungen, Sätze. In diesem komplizierten Prozess treten die drei Hauptaktivitäten der Seele – Denken, Einbildung und Willen – in Erscheinung. Diese geäußerten Aktivitäten formen zusammen die drei Gebiete der Kultur: Wissenschaft, Kunst und Moral. Das Referat verweist auf diese allgemein bekannten Grundwahrheiten um zu zeigen:

Erstens haben die Reformierten nichts gegen Bilder, die ja die Quelle allen Wissens und aller Bildung sind. Auch die Reformatoren waren nicht „Bilderstürmer“, wie das oberflächliche Kritiker später behauptet haben. „Was hindert mich ein Bild, wenn mein Herz nicht daran hängt? Nun muss man solchen Bildern nicht Hals und Bein brechen, sie zerschlagen, [...] sondern man muss das Volk mit dem Wort dahin bringen, dass sie kein Zuversicht haben zu den Bildern, als könnten sie ihm helfen oder als wollten sie Gott einen besonderen Dienst damit tun. Denn das